

UZASADNIENIE

Pozwem w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 28 marca 2014 roku powód (...)spółka akcyjna z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od W. Ś. kwoty 1.893,17 złotych wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 1.198,16 złotych od dnia 1 marca 2014 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, iż pozwany nie uregulował należności wynikających z umowy na zakup towarów i usług nr (...), w ramach której otrzymał kredyt w wysokości 2.597,- zł (k.1-4, k. 12-13).

Postanowieniem z dnia 7 kwietnia 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania tut. Sądowi (k.7).

Na rozprawie w dniu 15 września 2014 roku pozwany oświadczył, iż nie brał żadnej pożyczki u powoda. Wskazał jednak, iż dokonywał zakupu na raty dwóch telewizorów, a jednego z nich nie spłacił. Oświadczył też, że nie jest w stanie spłacić jednorazowo powstałego zadłużenia (k. 43).

Sąd ustalił co następuje .

W dniu 29 października 2009 roku W. Ś. zawarł z (...)Bank s.a. z siedzibą we W. umowę o kredyt na zakup towarów/usług nr (...). Przedmiotem umowy był kredyt na zakup telewizora (...) FULL HD (09) marki S., listwy antyprzebiec(5GN) HSK F5, czaszy 80 cm (...)oraz konwertera (...), w łącznej wysokości 2.597,- zł. Powyższy kredyt udzielony został na okres od 29 października 2009 roku do 29 kwietnia 2012 roku. W. Ś. zobowiązany został do spłaty tegoż kredytu w 30 ratach w wysokości 86,57 złotych, płatnych do dnia 29 każdego miesiąca. Łącznie z umową pozwanemu została przedstawiona Tabela Opłat i Prowizji dla czynności związanych z obsługą kredytów (...) (dowód: umowa - k. 20-21).

(...)Bank s.a. z siedzibą we W. zmieniła nazwę na (...)s.a. z siedzibą we W. (dowód: odpis pełny z KRS – k. 15-19)

W dniu 28 lutego 2014 roku (...)s.a. wystawił wyciąg z ksiąg bankowych, zgodnie z którym zaległość W. Ś. z tytułu umowy kredytu nr (...) została określona na kwotę 1.893,17 złotych (dowód: wyciąg z ksiąg banku- k. 22).

Pismem z dnia 13 kwietnia 2009 roku pozwany został wezwany do uregulowania zaległości w spłacie kredytu. Wezwanie to zostało odebrane przez pozwanego (dowód: pismo – k. 23 i n., pokwitowanie zwrotne potwierdzenie odbioru – k.26a).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przytoczonych wyżej dokumentów lub ich odpisów i kopii, które uznał za wiarygodne - nie znajdując podstaw do kwestionowania ich prawdziwości, biorąc pod uwagę fakt, iż również strony procesu nie podważały ich autentyczności i wiarygodności.

Sąd zważył, co następuje.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego powództwo jawiło się jako zasadne i jako takie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę roszczenia powoda stanowi umowa o kredyt konsumencki, która uregulowana została w ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2014 r. poz. 1497). Zgodnie z ar. 3 ust 1 tejże ustawy przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi.

Wskazać należy, iż pozwany co do zasady nie kwestionował zasadności i wysokości roszczenia. Wskazał on co prawda, iż nie zawierał z powodem umowy pożyczki, jednakże równocześnie przyznał, iż kupił na raty dwa telewizory, z których jednego prawdopodobnie nie spłacił, z uwagi na pogorszenie sytuacji majątkowej. Nie przytoczył on przy tym żadnych dowodów na odparcie twierdzeń powoda ani też nie zakwestionował przedłożonych przez niego dokumentów.

W świetle powyższego, uznać należało, iż powódka w sposób wystarczający udowodniła zasadność i wysokość dochodzonego roszczenia. Przedstawiła bowiem umowę kredytu na zakup towarów/usług, której przedmiotem był m.in. telewizor marki S., podpisaną przez pozwanego, odebrane przez pozwanego wezwanie do zapłaty oraz wyciąg z ksiąg banku, wskazujący na wysokość zadłużenia.

Powyższe dokumenty oraz oświadczenie złożone przez pozwanego na rozprawie w dniu 17 czerwca 2015 r. w ocenie Sądu wskazują na zasadność dochodzonego roszczenia.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Podkreślenia wymaga, że wysokość odsetek umownych ustalona przez powoda nie przekraczała maksymalnej ich wysokości określonej przez ustawodawcę w art. 359 § 2¹ k.p.c.

Zgodnie z przepisem art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Uprawnienie to przysługuje zatem w takich sytuacjach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny, spełnienie zasądzzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane straty. Należy przyjąć, że „szczególne okoliczności” zachodzą wówczas kiedy natychmiastowe wykonanie wyroku byłoby rażąco sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Zdaniem Sądu, jednorazowe spełnienie świadczenia w kwocie 1.893,17 złotych, ze względu na trudną sytuację finansową pozwanego, narażałoby go na niepowetowane straty, w tym na utratę środków do życia.

Jak wskazał bowiem pozwany otrzymuje on emeryturę w kwocie 1.400 złotych miesięcznie. Co do kwoty tej prowadzone jest postępowanie egzekucyjne, w wyniku którego comiesięcznemu zajęciu podlega kwota 437 złotych. Pozwany nie posiada również własnego mieszkania, co do którego mogłoby być skierowane ewentualne postępowanie egzekucyjne. W ocenie Sądu rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty nie prowadzi do rażącego pokrzywdzenia wierzyciela, a wręcz przeciwnie mając na względzie interes wierzyciela należy tak ukształtować rozstrzygnięcie, aby uzyskanie kwoty zadłużenia było realne. Sytuacja materialna pozwanego nie daje podstaw do przyjęcia, iż byłby on zdolny od razu spłacić zadłużenie. Zdaniem Sądu, rozłożenie na raty zasądzzonego świadczenia da realną możliwość spełnienia świadczenia bez konieczności wszczynania postępowania egzekucyjnego.

W tym stanie rzeczy Sąd rozłożył obowiązek zapłaty zasądzzonego świadczenia ze stosownymi odsetkami na 9 rat, w tym pierwsza rata w wysokości 293,17 złotych, a kolejne osiem rat w wysokości po 200,00 złotych każda z nich, płatna do dnia ostatniego każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 2 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Pozwany przegrała sprawę w całości, dlatego też obowiązany jest zwrócić powodowi te koszty w takim samym stosunku (zasada odpowiedzialności za wynik procesu).

Koszty poniesione przez stronę powodową, a podlegające zasądzeniu na jej rzecz od pozwanego - to opłata stała od pozwu w wysokości 30 złotych, oraz opłata skarbowa od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych.

Mając na względzie powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji.